

EL BE NEGRE

SETMANARI SATÍRIC.

Recordau-vos
de l'enze
de setembre

Any I - Núm. 15

Barcelona, 15 de setembre de 1951

Preu: 20 cèntims

ERA DE PREVEURE!

Els de "La Vanguardia" han assaltat "L'Opinió"

Amb la perfídia i la covardia característica dels darrers puntals de la monarquia, les tropes de *La Vanguardia* han aprofitat el moment just en què el Poble, per haver-se'n anat a dinar—eren les dues de la tarda—no era al costat dels homes de *L'Opinió*, tal com acostuma des del 12 d'abril, han aprofitat aquest instant precís per llançar-se com uns feres sobre la redacció i l'administració del valent diari de l'Esquerra.

Per cert que, uns moments abans, en Ventalló, ben innocent del perill que l'amenaçava, s'havia permès una facècia de bon to.

—Per vermut— havia telefonat al bar pròxim—porteu-me un Gaziol amb olives...

Tot hom reia encara de la broma, quan les panteres de *La Vanguardia*, que s'havien enfilat pel balcó amb l'ajut d'unes esqueles de mitja plana, irromperen en el local. Passaren per damunt de la barrera que els oferia en Granier i Barrera i començà la destroça.

En mig del tumulte, un dels assaltants tingué la desgràcia que li caigués al peu dret l'editorial a mig fer de *L'Opinió* de l'endemà, i li va trencar tots els metatarsians. No per això varen decaure els

ànims dels vanguardistes; ni tampoc quan el senyor Vachier, en plena fugida, els amenaçava amb tirar-los entre cap i coll un Roc (Boronat) de tamany natural.

Mitja estona després, la redacció i l'administració de *L'Opinió* presentava un aspecte desoladò (oidó!). El senyor Escofet, que és el que comanava les forces assaltants, va enfilarse damunt l'única cadira que havia quedat sencera, i féu el següent discurs:

Parientes, amigos y conocidos: Aunque no se invitó particularmente, esta hazaña que acabamos de realizar ha reunido a nuestros más queridos deudos. «La Vanguardia» fué ultrajada. «La Vanguardia» ha sido vengada. Pero ahora ya está hecho. Tened presentes nuestros enemigos en vuestras oraciones. Se dijo que «La Vanguardia» era monárquica. Falso, mil veces falso. Vosotros sabéis mejor que nadie que nuestros únicos soberanos son los Reyes Godós. Y basta, señores. El duelo se da por despedido. Antes de terminar, pero, quiero daros una buena noticia (a 9'35 cts. la línea). Los Ilmos. obispos de Vitoria y de Burgos se han dignado conceder indulgencias, en la forma ordinaria, a los participantes en el presente acto.

—Què n'hauré tret de fer-me republicà si aquest govern es preocupa de tot menys del divorci.

De Madrid a Madrid

(Drama telefònic)

Amb molt de sentiment per part seva, el senyor Anguera de Sojo s'ha vist obligat a rellevar el senyor Paco Madrid del seu càrrec de telefonista del Govern civil, càrrec per al qual el feien particularment apte les seves dots d'elegància, tenacitat i simpatia i, sobretot, la copiosa experiència acumulada en les tres o quatre hores que aquests darrers anys s'ha passat al seu despatx de la Companyia Telefònica.

La greu decisió del senyor Anguera ve determinada pels considerables embolics que el cognom del seu ingenu secretari li proporcionava. El drama gros, va venir ara fa deu dies. El governador va encarregar a en Paco Madrid que parlés amb el ministeri de la Governació. El nostre home, amatent, va agafar l'aparell, i:

—Madrid? Hablo con Madrid?

—Sí, Madrid.
—Aquí, Madrid. Oiga, usted...
—No se confunda: Madrid es aquí.

—Ya lo sé. Pero el que habla también es Madrid.

—Pues si ahí ya es Madrid, ¿por qué llaman a Madrid?

—Serenidad! Es Madrid en Barcelona, como si dijéramos Andalucía en Cataluña. ¿Comprende?

—Oiga: ¿eso es pitorreo o Gobierno civil? Abur!

—Madrid! Madrid! No cuelgue el aparato! (Pausa.) ¿Madrid al habla? Aquí es Madrid, Paco Madrid...

No va haver-hi res a fer. En Miquel Maura havia penjat l'aparell amb un cop sec i estava renegant com un moro.

—Este Anguera, también! Gastarme estas bromitas! Tal como está la situación!

Es de resultes d'aquesta penosa escena que el ministre de la Governació va declarar als periodistes que es rentava les mans de tot el que pogués passar a Barcelona.

fames que seran dissimulats amb salpessers.

Els olis seran administrats amb una sàvia barreja de ricí per fer sortir el dimoni del cos dels pecadors.

Els confessoriaris seran equipats dissimuladament en tones i muntats sobre rodets quadrades—per acabar de despistar.

S'espera frenèticament una forta comanda de candelers—matraques en cautxú.

La provisió de vi de missa, renovada a l'Hora H., serà posada a disposició dels combatents, en cas d'atac (de nervis).

Als moments d'alerta, els reverents revestiran el vestit de campanya—sotana blindada davant i darrera, de doble efecte.

La torre de senyals, que s'instalarà dalt dels campanars, serà reforçada per tots els ciris disponibles i estarà en comunicació constant amb el cel.

La sacristia serà especialment equipada i servida per les filles de Maria, per redreçar i excitar la moral dels fidels.

Que els francmaçons, els republicans i els impius s'ho tinguin per dit.

La convencional convenció municipal

L'enèrgica intervenció de la majoria evita un dia de dol a la ciutat

Celebradíssima ha estat en tots els medis anarco-aristocràtics de la nostra ciutat la iniciativa presa per la nostra majoria consistorial en el secret de la més estreta intimitat de llançar-se de ple al foment del teatre grec. Fracassades, però, les gestions entaulades a través del senyor Companys prop de l'excellentíssim senyor Joaquim Montaner perquè cedís el que el senyor Foronda s'havia descuidat a l'Exposició (el senyor Montaner aliegava, amb molta raó, que no podia disposar del teatre grec a favor de l'Ajuntament perquè si el

Barcelona tenen dret a pagar el transport del bestiar, i no és ningú la gent de la Lliga per posar-hi obstacles. Quants vots teniu per atrevir-vos a parlar? Jo us dic que si haguéssiu votat amb nosaltres, el Consistori s'hauria repartit com a bons germans uns fulletes de llorer. Ara, us haureu de fer repicar. La glòria serà per nosaltres, ¿oi, senyor Casanoves?

EL SR. CASANOVES. — Si el President no em dona la paraula, no puc parlar.

EL PRESIDENT. — Teniu-la i no em destorbeu tornant-me-la, que estic molt ocupat. Haig de

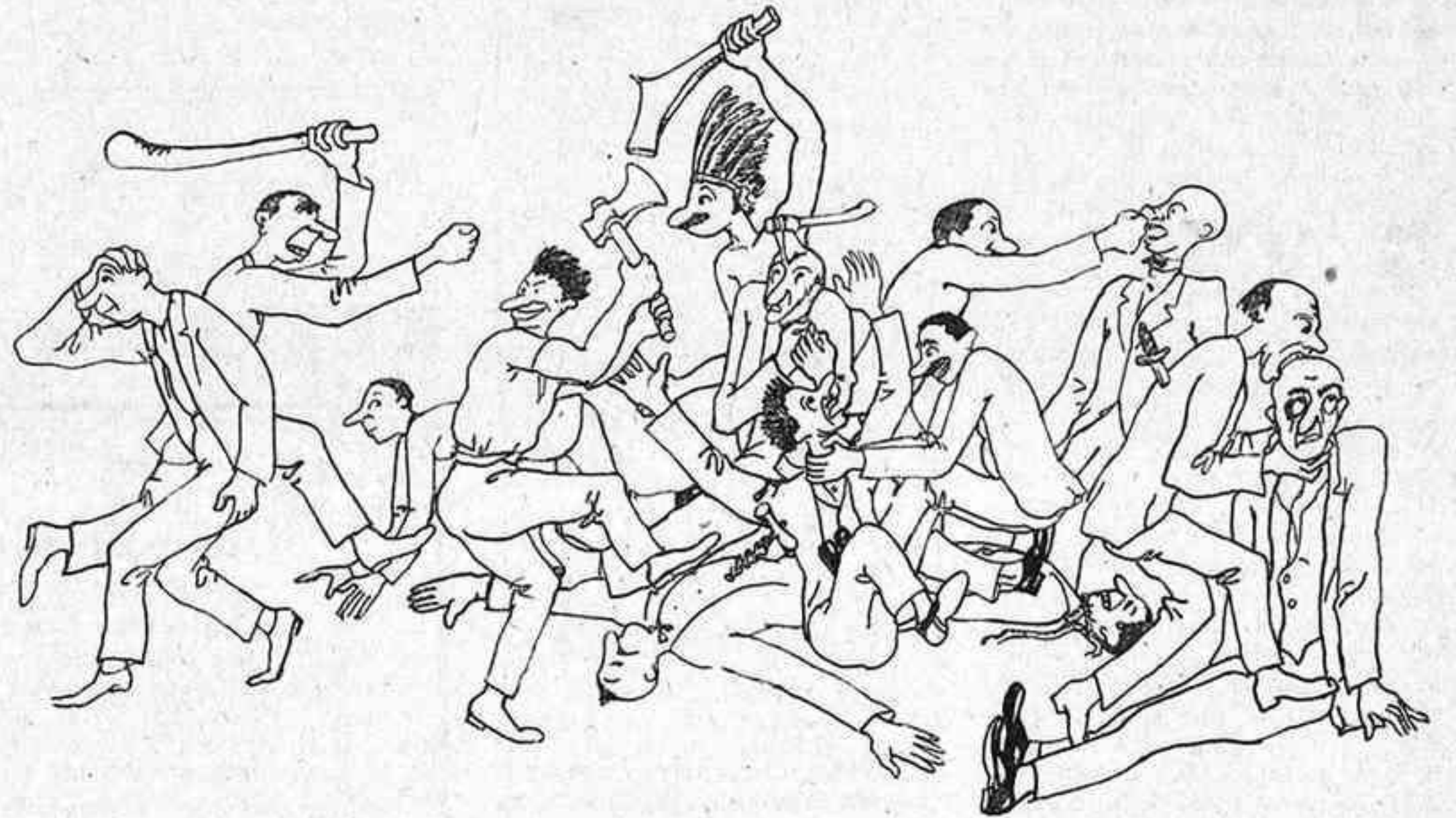
a què ve. aquest? Avall! Que passi a la comissió!

EL SECRETARI. — Ara hi ha una proposició per erigir un monument a en Ferrer a Montjuïc.

EL SR. CASANOVES. — Jo em permeto de fer remarcar al Consistori la urgència d'aquesta proposició.

EL SR. CABRÉ. — En Ferrer és mort.

EL SR. CASANOVES. — Per això mateix, perquè és mort, és urgent fer-li el monument. Suposo que no el voldreu pas fer el professor Moulin, que encara és viu.

Les sessions municipals comencen a tenir to

cedia, el senyor Giralt es veuria privat de la garantia del que encara li deu l'Exposició, la nostra majoria consistorial decidí, donada la similitud de la disposició, habilitar el saló de sessions, i a marxes forçades posar en escena les obres que tenia en cartera. Com que el temps corria — i no corria en va — no s'anuncià la representació, i com que amb les presses no hi havia hagut temps de posar un títol a l'obra, aquesta quedà sense nom. Els rumors, però, s'havien estès subrepticament per la ciutat a so de tabals, i ja tres dies abans s'havien despaxat totes les localitats. La senyora senyoreta Aurea de Sarrà s'havia fet reservar dues entrades i mitja, dues per a ella i mitja per als coneguts autors grecs senyors Ambrosi Carrion i Farran i Mayoral, etc. No descriurem ací la sala perquè aquesta estava brillantíssima; i com que el teatre grec s'acostuma a representar sense decorat, passarem a transcriure la tragèdia.

En escena, un altar del sacrifici; damunt d'ell dorm, pacíficament, Agriades, el magistrat del poble.

Per l'ambient plana, més ben dit, planeja, la Fatalitat. Són les set del vespre, són les vuit del vespre, són les nou del vespre, és a dir, de la nit, són les dotze de la nit. És la una de la nit. Silenci, és a dir, no: soroll. Els actors parlen.

EL SR. GIRALT. — És una ignomínia intolerable que en temps de revolució el bestiar hagi de circular a peu—a peu!—pels carrers de la nostra estimada ciutat. Proposo al consistori que s'obri un concurs per a concedir l'exclusiva dels transports a qui ens n'ofereixi més.

EL SR. CABRÉ. — Demano que qui vulgui bestiar que se'l porti.

EL SR. GIRALT. — M'oposo enèrgicament a la creació del monopoli que proposa el senyor Cabré. Tots els ciutadans de

resoldre el problema de les escombraries.

EL SR. PELLICENA. — Però si ja està resolt!

EL SR. PRESIDENT. — Ah, ¿ja l'he resolt? Si és així, la ciutat veurà si treballem o no treballem quan ens reunim en sessió permanent.

EL SR. CASANOVES. — La glòria serà per nosaltres, sí, senyors, i jo us prometo, ciutadà Giralt, assistir al banquet que m'ofereix un cop haureu vist com em manejo al final de la sessió.

EL SR. VACHIER. — Que es manegi ara! Què tants pebrots!

EL SR. CASANOVES. — Calla, pepa!

UN TAXISTA DEL PÚBLIC. — Viva la Pepa!

EL SR. CABRÉ. — Jo votaré en contra.

EL SR. GIRALT. — La ciutat tindrà present l'actuació infame de la Lliga, i quan vegi passar els pullmans carregats de bous higiènics, recordarà sempre que un Cabré sense cor els volia fer anar a la mort a peu.

EL PRESIDENT. — Aprovat? Aprovat.

EL SECRETARI. — Hi ha ara el dictamen de les noves tarifes de tramvies i autobusos.

EL SR. SAGARRA. — Jo m'hi oposo.

EL SR. CASANOVES. — Sou uns sabotejadors de la República, que voleu conservar els preus de la monarquia, perquè així us farieu la il·lusió que encara tenim en Foronda. Però, ah, no; això no serà, perquè la minoria radical ens ajudarà a destruir-vos, ¿oi, senyor Giralt?

EL SR. GIRALT. — En nosaltres sempre trobareu uns lleials col·laboradors a la recíproca.

EL PRESIDENT. — Aprovat?

EL SR. CASANOVES. — I és clar, home, és clar!

EL SECRETARI. — Hi ha un dictamen proposant que es faci una acció enèrgica a favor del professor belga Moulin, empresonat pels feixistes.

EL SR. CASANOVES. — I ara,

EL SR. SAGARRA. — En Ferrer no era de les nostres idees!

EL SR. CASANOVES. — Ara us tinc, panteres negres de la reacció! Ara us tinc! Si quan va venir la revolució haguéssim aixecat la guillotina, ara no vindríeu a fer obstrucció a l'obra de la República!

EL SR. SAGARRA. — Demano que es llegeixi el reglament.

EL REGLAMENT. — Sembla que té raó el Sr. Sagarra.

EL SR. CASANOVES. — Això és intolerable! Heu vist? Voleu perdre'ns! (L'actor que representa el Sr. Casanoves baixa a l'hemicicle i reparteix cops de puny als pupitres de la minoria regionalista.)

EL SR. SAGARRA. — Jo en vull més!

EL SR. ULLED. — Ansioso!

EL SR. CASANOVES. — Sou la vergonya de la ciutat!

EL SR. VELLILLA. — A propòsit de vergonya, els periodistes no tenen vergonya ni dignitat, si segueixen asseguts al costat del reporter de «La Public!» (Ai, que ens enredem, si això és de la sessió de demà.)

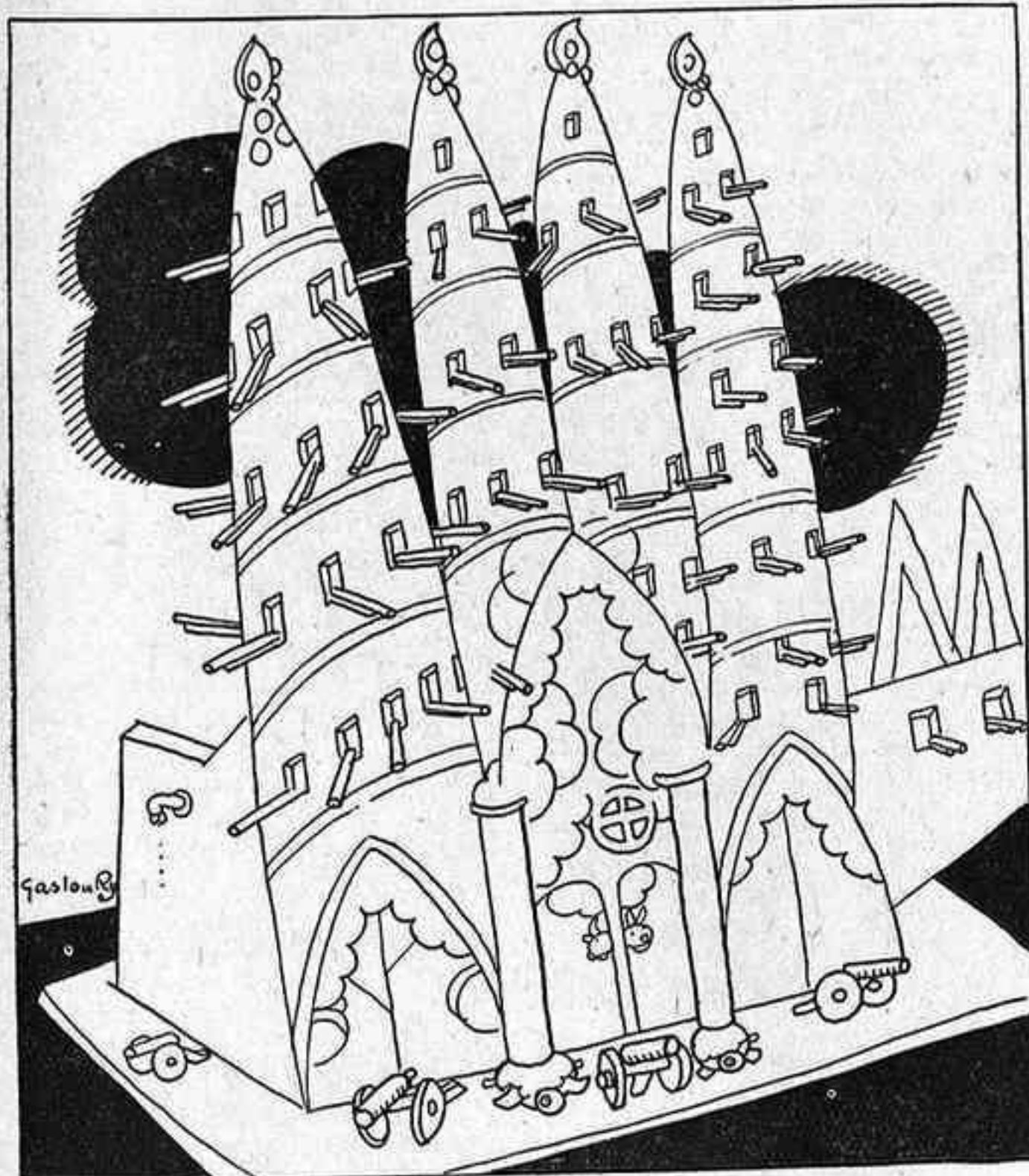
EL SR. CASANOVES. — Ens voldríeu arrossegar pel fang, però no ho aconseguireu; la nostra majoria és tan alta, que per ella les portes són massa baixes! Com la bandera de «Lo Rat Penat», que no es pot humiliar, nosaltres no podem passar sinó pel balcó! (Aplaudiments en el públic.) La situació, a causa de les vostres inobediències, trontolla; però no tingueu por, poble! Ciutadà Giralt: porteu un altre «tarugo» i la falcarem!

LA MAJORIA EN PES. — Falquem-la, germans!

EL SR. GIRALT. — Quin espectacle més preciós!

EL SR. CASANOVES. — Us aixafarem! Vosaltres podreu fer pujar la carn i el pa i els tramvies i els autobusos i els taxis i EL BE NEGRE, però jo us dic que us aixafarem, i us aixafarem i ens repartirem les fulles de llorer perquè si tira més un pèl íntim que una cua de ruc,

A L'ARMA, A L'ARMA, FELIGRESOS!

— Com serà la Sagrada Família, després de la modificació del projecte, en vista de les actuals circumstàncies.

La troballa d'armaments que tingué lloc la setmana passada a l'església de Sant Jaume, no és un fet isolat, degut a la força de l'atzar (com ha anat, això!), en fi, deixat de la mà de Déu. No. Segons les nostres notícies, poades d'unes fonts autoritzadíssimes (les fonts de Lourdes, ja els ho direm), estem en la situació agradable d'ésser els primers de poder innovar als nostres lectors, o sigui a tota la població de Catalunya, de les notícies sensacionals que fan referència a l'armament clandestí de la nostra clerecia, en general, i en particular a les modificacions aportades a la maqueta del temple de la Sagrada Família, en construcció.

Gràcies al nostre servei de ressenyaments extra lúcid hem pogut penetrar el misteri d'un

consell secret celebrat en els soterranis de l'edifici que hom destina a quartel general de les tropes de Defensa dels Interessos Catòlics. En l'esmentat consell, s'han decretat les disposicions següents:

Continuació de les obres en ciment armat.

Els canons de l'Església cedits pels coneguts pacifistes Krupp i Schneider seran d'un tipus molt original que han estudiat els serveis especials del ministeri de la guerra de l'Estat de Letran, gràcies als quals podran disparar obusos de confiança.

Els encensers tipus de defensa, transformables en 7 minuts 20 segons en aparells de gasos, els efectes benefactors del qual foren constats en els anys de Gràcia de 1914-1918.

L'Infern proveirà els llançar

tira més un ideal que cent pèls intims! (Sensació.)

EL SR. SAGARRA. — Demano a la Presidència que m'empari!

EL SR. AIGUADER. — Que Déu l'empari!

EL SR. CASANOVES. — ¿I encara gosa parlar? Brrr! El fetge, me li vull menjar! Mè li vull menjar el fetge!

EL SR. SAGARRA (descordant-se l'armilla). — Teniu (li dona el fetge).

LA MAJORIA I ELS RADICALS.— Nosaltres també en volem!

EL SR. GIRALT. — Calma, que per tots n'hi haurà!

EL SR. VILALTA. — Jo vull melsa!

EL SR. CASANOVES. — Calla tu, llepafils!

EL SR. VENTALLÓ. — Això sí que té to!

EL DR. AIGUADER (poc a poc, com el ninot «Bibendum» de Michelin, es va inflant inflant, i quan ho està, toca la campaneta; després torna a desinflar-se i cau cargolat davant la taula).

EL SR. CASANOVES (amb la boca plena de fetge). Hipòcrites! No hi ha sal!

EL DR. AIGUADER (inflant-se poc a poc). — ¿S'aixeca la sessió? S'aixeca la sessió!

amb el cor a la mà.

PROPAGANDA A L'ECLÉSIASTICO-AMERICANA

Copiem d'El Mati: «Lector: ¿Et preocupa tal volta el que s'esdevindrà? ¿Veus el cel de la nostra Pàtria ennegrit per les prediques d'odi que s'escampen arreu? ¿Veus el govern de la Nació en mans de gent sectària disposada a acabar amb la fe del poble? No perdís la serenitat ni la calma, però tampoc no t'adormís. Posa la confiança en Déu, esmena la teva conducta errada i emprèn coratjós la defensa de la santa causa.»

Però, què s'ha de fer?, es preguntà el lector esferèit, per a evitar que el cel no s'ennegreixi i s'acabi la fe del poble, etc., etc. El mateix Mati us dona tot seguit la solució: «Peste soci dels Amics d'El Mati: Quota de protector de 5 a 100 pessetes.»

Ai!, Balançó balance... Si almenys amb aquesta recepta, poguessis augmentar els honoraris dels teus circumspectes acòlits.

güent solt, que titula faceciosament: De Xirau a Xirau: Hemos recibido dos cartas. Una del señor Xirau (J.). Otra del señor Xirau (A.).

El señor Xirau (J.) nos dice que desea aclarar que no son suyas unas declaraciones hechas a uno de nuestros redactores por el señor Xirau.

El señor Xirau (A.) nos dice que esas declaraciones son, en efecto, suyas; pero que las hizo con intención de que no se publicaran, sino solamente con carácter particular.

Quedan complacidos ambos señores Xirau.

Com es pot veure, El Sol ens plagia descaradament. No altra cosa podia esperar-se d'un darrer puntal de la Monarquia.

De totes maneres, aprofitem l'ocasió per anunciar que per prevenir indicades futures per part dels nostres col·legues, EL BE NEGRE s'ha reservat els drets per tots els països de la literatura sobre el Xirauपालुisme i els seus derivats.

UNA TORRETA I UN ROBERTORI.

A Sant Celoni hi ha una torre que s'està fent amb tot secret, sigiliosament. L'envolta el mateix misteri que si es tractés d'unes obres de fortificació en un país infestat d'espies.

¿Es que alguna orde religiosa, donant proves d'una audàcia suïcida, es fabrica algun nou convent, potser i tot amb obres de ciment armat i blindatge, que servirà en el seu dia de catàstrofe de la reacció?

Estiguin tranquils els de Sant Celoni. La població no farà de Covadonga. La cosa és molt més senzilla.

Es, merament, que el senyor Cassimir Giralt, cap dels radicals a l'Ajuntament i conseller de la Generalitat, es fa una torreta i no vol que es sàpiga, perquè té el propòsit, quan estigui acabada, de donar una sorpresa a la seva dona.

Per cert que, per ara, s'està a lloguer a una casa de pagès, i, un dia d'aquests, va ésser robat, naturalment, per uns lladres.

Quin «sketch», per una «revue» política!

REUS-TARRAGONA

Una fàbrica de farines de Tarragona va estrenar una camioneta. I, cosa insòlita a Tarragona, va retolar-ne les baranes en català.

El mateix dia de l'estrena, ella que se'n fugí a Reus a portar saques.

En això, en ésser a la via d'en Prim i Prats, s'acosten al xofer dos senyors:

—Escolteu, bon home: ¿no sabeu que al rètol hi ha faltes d'ortografia? Fàbrica no s'escriu pas tal com està escrit.

—Bé, però...—barbotejà el xofer.

—A veure: d'on sou vós?

—De Tarragona, és clar. No veieu el rètol?

—Ah, doncs si sou d'allà, no res. Sapigheu que heu parlat amb dos redactors de «Les Circumstàncies»!

En arribar a Tarragona, el xofer ho conta a la dependència. No s'armaren pas discussions sobre si hi havia faltes o no. Tothom estava indignat contra els set-ciències de Reus.

—Truquem a Reus!—proposa un. (I ja està).

—Rinc... rinc... «Les Circumstàncies»? Amb qui parlo?

—Sóc Miquel, el Director... Vostè dirà...

—Oh, és que vollem aclarir... —i hom s'explica.

—Sí, senyor—corroborava el Miquel—: Fàbrica s'escriu Fàbrica, és a dir, amb q-u-e.

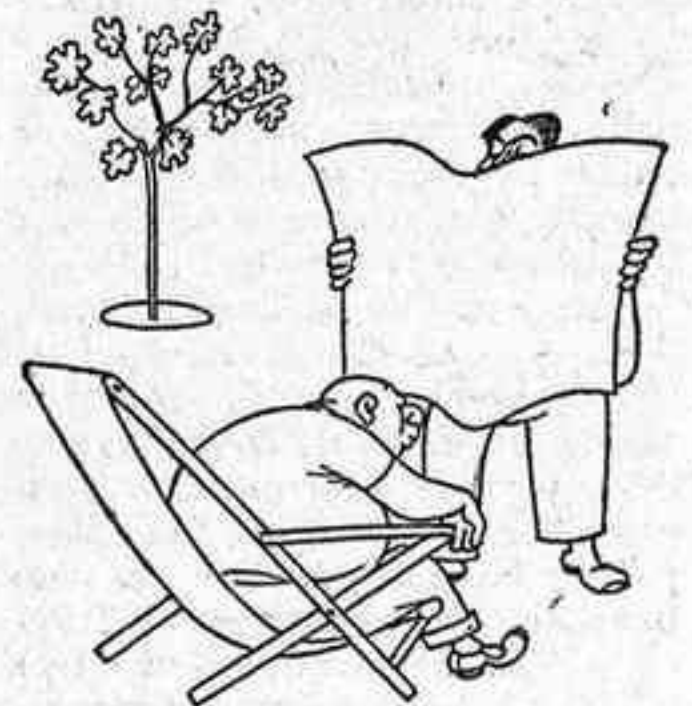
El senyor Miquel deuria estarrufar-se després d'aquesta obra de misericòrdia. Deuria pensar: «Té, ja li he endinyat un miquel».

«TROP DE ZELES»

L'escena, al Govern Civil. El segon dia de la vaga general.

En Paco Madrid està molt nerviós: té una orella a la conversa i una altra al que passa a fora.

EL TOMB CICLISTA A CATALUNYA

Pessimista primer.—Has vist? Vuit dies seguits en bicicleta. Ni que fossin ximplers.

Pessimista segon.—Ja ho pots ben dir. Abans no passaven aquestes coses.

—Han sentit?—diu, tot d'un plegat.—Trets!

No eren tals trets, sinó un vehicle que passava.

Poca estona després, en Paco Madrid torna a sobresaltar-se, també sense motiu. I així, tres vegades més. Finalment, en sentir el soroll d'un carretó, l'actiu secretari, repeteix:

—Han sentit? Trets!

I aleshores, el senyor Anguera de Sojo intervé:

—Em sembla, Madrid, que vostè ja sent massa carretons...

CURIOSITATS MALSANES

Hi ha temes que tornen. Ara mateix, aneu a saber perquè, tot són cabales i comentaris a l'entorn del nom veritable del militar que, l'any 1917, va bufetejar en Marcell Domingo, a la caserna de les Draçanes, quan aquest estava emmanillat.

—Seria bonic d'assabentar-se'n—deia un amic nostre—...

Per allò de: «tal farràs, tal trobaràs».

LES VAQUES GRASSES

No tindria res d'estrany que l'Ajuntament tornés a permetre l'estada de vaquerets al centre de la ciutat.

D'això, sembla que en sap alguna cosa el senyor Aragai. Almenys, l'altre dia parlava així:

—No sé perquè no poden viure al centre de Barcelona, pobres vaques! Al cap i a la fi, bé hi viuen els electors de la Lliga...

L'acudit va semblar massa enginyós per ésser original.

RONDALLA

Una vegada, en un edifici públic, molt a la vora de l'estació de França, hi havia una secretària. Cosa estranya, sobretot si es té en compte que la noia no feia sarsuela, aquesta secretària treballava amb malla. I

—cosa ja no tan estranya—li va sortir un gra-u a l'horitzó.

D'aleshores ençà, la secretària ha abandonat el convent de monges on vivia i s'ha instal·lat en un piset que és una monada. Hi ha qui diu, també, que l'ha vista a Sevilla, treballant amb la Comissió de Responsabilitats.

—Quina responsabilitat, per al que ho digui!

—No, home. Si li van aplicar —pobretat!—la llei de fugues...

Moralitat de la rondalla: No n'hi ha.

«La Ciutat» ja no surt. Però no ho feu córrer...

Els drames de la fidelitat

Després de la vigorosa campanya de boicot empresa per L'Opinió, contra La Vanguardia, els homes representatius i els mers escolans de l'Esquerra estan sotmesos a una severa vigilància per a veure si compleixen les enèrgiques instruccions que donava l'òrgan del partit.

Com se sap, L'Opinió recomanava enèrgicament als seus lectors que no entressin a cap establiment l'amo del qual encara no s'hagués donat de baixa de La Vanguardia.

Els primers fruits d'aquest valent boicot han estat un augment de 15.000 números en el tiratge del diari de les escoles, però aquest fenomen, aparentment aders, no ha desanimat els entusiastes de L'Opinió, ans ben al contrari. Així, veiem, per exemple, des de fa uns dies, el pobre Ventalló amb una barba de tres dits i amb unes sabates que fan plorar.

—Jo sóc el més obligat a predicar amb l'exemple—ens explicà—. Per això no puc anar a cal barber ni a ca l'enllustrabotes.

Per la seva banda, el bell Otero està desesperat perquè no pot seure a la terrassa de cap cafè, ni tan sols entrar a casa seva, o sigui al palau ex-reial, donat que un dels guàrdies està subscrit al diari d'en Godó.

Renunciem a seguir enumerant els casos de sacrifici i de martirologi que l'ortodòxia esquerrana ha imposat. Amb dir només que en Pere Comes ha abandonat el seu costum immemorial d'anar a fer ressopt a Cal Gambinus (culpa, també, de la fatídica Vanguardia), donarem la nota justa del terme mig de grandesa i de tragèdia que han fet brillar en aquests dies els nostres homes de Govern.

Tot se sap...

A mesura que passen els dies ens arriben confidències i més confidències de les diverses activitats a què es lliuraren els nostres regidors durant la famosa sessió permanent dels dies de la vaga general.

Sembla que unes de les labors de ciutadania que els edils es prengueren amb més empenya, foren les fantàstiques partides de burro i de pócker que s'entaularen. De dues a set de la matinada, dominà la situació el burro de duro que feren els senyors Heredia, Giralt i Alomar contra els senyors Lluhi i Ruiz Porlan. Guanyaren els tres primers.

Els beneficis de les partides entre elements de l'Esquerra, foren destinats als vaguistes de la Telefònica. (Bola!)

4 + 8 = 12

Han ingressat vuit socis més a la Unió Socialista de Catalunya, els quals, junt amb els quatre que hi havia fins ara —Campalans, Xirau Palau, Viladomat i Serra Moret—fan la bonica suma de dotze.

El qual vol dir, ni més ni menys, que en la pròxima legislatura, la Unió Socialista de Catalunya comptarà amb dotze diputats.

LA BORSA LAVIDA

COTITZACIONS

Espectacles Municipals	20.000.000
Terradelles de Vidre, S. A.	8'60
Davantalls Ventalló	1
Angueres	234
Ventures	15
Companyes & Co.	99
Puntals Monarquia	0'001

El paper dels Espectacles Municipals és el que surt més car del món; ara per ara, es costà al voltant d'uns 20.000.000 de pessetes. Quant a la cotització ínfima dels puntals de la monarquia, és molt curiosa, sobretot, tenint present que són els quatre darrers que queden, i sembla que, segons la llei de l'oferta i la demanda, haurien de pujar de preu.

Els senyors Pich i Tiroleses volen protegir «La Humanitat»

Que en Pich i el senyor Tiroleses protegien la humanitat, així en general, ja ho sabia tothom; parlar-ne equivaldria a descobrir la pólvora, l'anar a peu o altres reaccionarismes de l'antigor. Tots dos, a part de llurs oficis, són filantrops, encara que al senyor Pich sovint se li escapa de dir que és antropòfaq; però, aleshores, és que vol dir filantrop, com pot endevinar el perspicax lector.

Però és que nosaltres, en referir-nos a La Humanitat, no volem pas dir, la humanitat, sinó La Humanitat; perquè la humanitat, tant pot voler dir la humanitat, com ésser el nom d'un diari anomenat La Humanitat. Heus aquí les dues excepcions de La Humanitat, i nosaltres en referim a una de les dues.

(Tornem a pregar el lector que es fixi en l'elegància d'estil del paràgraf anterior, tot ell a la darrera moda de Josep Pla.)

Així mateix, «la humanitat» dels senyors Pich i Tiroleses, pot tenir dos significats: la còrpora o part material i, diguem-ne grossera, d'ambdós personatges, o bé el diari català del vespre que pensen fundar, segons «notícies» que tenim. I en dir «notícies» no ens referim de cap de les maneres a Las Noticias de don Tiroleses.

Sí; diem-ho clar i sense humorismes: volen fundar un diari del vespre en català, del que ara es parla; la cosa és decidida i només falten uns últims tocs. En Pich desitjaria que fos d'un tot republicano-monàrquico-esquerrà - lligaire - comunista - capitalista, mentre don Tiroleses opina que la qüestió és que no tingui ni suc ni bruc, com és ara les seves Noticias; així, fora compromisos.

En canvi, els dos estan d'acord, (i l'interessat també), que el senyor Companys en serà el director; perquè fins ara només ho era de La Calle del senyor Pich, i no està gens bé—diu aquell líder—que tot un personatge ministrable estigui a La Calle, com qualsevol sense feina dels altres.

Nosaltres trobem espatarrant la idea del diari i ens agrada el nom del director. Així com hi ha peixos que es porten l'oli, el «Company» es porta la companyia.

Notícia sensacional

Per un fil directe (el Be té fil, que no és el mateix que un betes-i-fils) que tenim a la redacció ens han comunicat l'existència d'un complot importantíssim, i que segurament produirà una gran sensació.

Segons el nostre comunicat, dintre de pocs dies començarà

(Continua a la pàg. 5.)

Qui no vulgui pols, que no vagi a l'era... cristiana.

EL SENYOR COMPANYS A MADRID — S'ha d'ésser implacable. S'ha d'acabar amb els pertorbadors.

EL SR. COMPANYS A BARCELONA — No signeu enfremaliats. Feu bon dat. Però, sobretot no us enfadueu perquè us dic això.

UN TRIOMF DE LES PANTERES

Els crits, els insults i les patacades en públic tothom sap que no són altra cosa que chiquet per donar peixet a la galeria de les sessions de l'Ajuntament. Després, els mateixos regidors que s'han insultat es toquen recíprocament el melic tot atorgant-se mútues credencials de corrido. Sabut això, a ningú no estranyarà que, si bé totes les apariències són que l'Esquerra, pel sol fet que té la majoria, governa la ciutat, qui governa és la Lliga i que el seu esperit carca hagi arribat a imposar el to, que tan entusiasma al regidor Ventalló, en el sí del consistori, fins al punt que es prepara una moció per canviar el nom de les reunions de «sessió municipal» en «concili energumènic».

UNA LAPIDA CLANDESTINA

Abans del dia 11 s'havia parlat molt de la restauració de la primera làpida que hi havia al monument a Rafael de Casanova. Hi havia gran entusiasme perquè en ella es parlava dels borbònics i això sempre fa bonic; però els borbònics de la làpida, degut a l'ortografia del senyor Carreres i Candi eren tan terribles que calgué desistir de mostrar-los al públic. Deia: «Caygué ferit en eix lloc lo conseller R. de Casanova coronel de la ost barcelonina defentsant lo baluart de St. Pere assaltat per los borbònichs 11 de Septiembre 1714.»

La làpida continua clandestina.

EL «SOL» ENS PLAGIA

El Sol, de Madrid, del dia 7 de setembre, publicava el se-

ELS BENS FLORALS

Balada d'en Pellicena

Pellicena, Pellicena, qui t'ha vist i ara et veu!

Arribat de Filipines dirigies «La Veu», duies «jaqués i gabardina, bimba i sabates de preu, agafaves el tramvia quan et cansaves a peu; per teatres i cinemes tenies «passis» arreu: Potser series ministre; potser series «Gran Creu». Barcelona és una reina; tu eres príncep hereu.

Pellicena, Pellicena, qui t'ha vist i ara et veu!

Però ara, quina pena, Pellicena, pobríssim!

Ets cap d'una minoria —és a dir, mai tens raó.—

Minoria de panteres, les de la reacció.

T'acompanyen en Sagarra, i en Bausili i en Brasó, i en Cabré que mai no calla, rabassut i lluitador; en Casanoves et mira com un famolenc lleó; Casanoves mira i parla; calla i mira en Ventalló; però després l'amenaça darrera «L'Opinió».

Diu que alçaran guillotines —que és eina de molta por—; que cridaran tot el poble, que vingui a la sessió, i us calciguin, arrosseguin i llencin per un balcó, esquarterin en Sagarra i rosteixin en Brasó.

Sols quedarà en Cabré en vida (no es pot negar, té un gran to).

I si no hi esteu conformes, que es passi a votació; perquè essent la minoria, mal podeu tenir raó.

Així escriu, damunt blanc, negre, en Joaquim Ventalló, i en Casanoves ho crida fet un Satan o un Neró.

Ai, Pellicena i Bausili, Sagarra, Cabré i Brasó!

Ai dels tigres i panteres, les de la reacció!

Milló que milló

El Sr. Bausili ha fet un descobriment com una casa

Quan tothom, per un esperit revolucionari mal entès, criticava l'actuació de la Lliga, que, amb les seves insidies dificultava, obstruïa i sabotjava la República, la Lliga, callada i discreta, preparava a l'ombra la seva obra de salvació. Els seus homes, des d'Unió Catalana, com tothom sap, havien descobert la malaltia que tothom patia i no s'ho coneixia, l'afrota crisi econòmica que amenaça ja no devorar, sinó beure's la nostra civilització.

—Què?—interrogà nerviós en Roda i Ventura. —Milions de tres zeros!!! —!!!!—exclamaren tots a l'hora, aixecant-se. Tot seguit en Bausili començà les demostracions, que encara duren a l'hora d'entrar en màquina aquest número. Els rumors que circulen per l'Ajuntament confirmen la notícia que nosaltres tenim de bona tinta, i entre els regidors hi ha un rebombori extraordinari.

¿Què passa a la "Publicitat"?

Don Modest Bonafè, del comerç, llegidor i subscriptor de La Publí, va dirigir, fa pocs dies, una lletra al senyor Bofill i Mates, líder d'Acció Catalana. Li deia: «Molt distingit amic: Realement sobtat del canvi brusca de to que recentment ha pres el diari que representa les nostres amades idees, em permeto de molestar-lo. ¿Vol dir que La Publicitat, potser no exagera la brillantor de la seva tònica? ¿Per ventura no resulta una mica barroera aquella agressivitat, aquella violència, tan lluny del «seny» català, del pensament d'en Prat de la Ribera i d'aquell amor que, passi el que passi, ha de planar damunt de tota la gent catalana? Es una suggestió que amb tota la meua modestia, empenso tan sols per un amor xardorós envers la nostra Catalunya, tinc la gosadia de fer-li. Perdoni i dissimuli. Una encaixada, etc.)

La resposta del senyor Bofill i Mates no s'ha fet esperar: «Viladrau, etc., etc. »Correligionari, amic i senyor: Permeteu-me que comenci la meua labor epistolar amb la paraula correligionari, perquè tota ella duu la raó etimològica d'aquell fang bru de la colrada fermesa de la religió, humus i substractum misteriós que avioda la fermesa de les nostres conviccions polítiques, comunió en el pa i la correntia rogenca d'una sang, que bé podria ésser vi, exempte, però, de les folles embriagueses del fanàtic zel fora de mida. Nosaltres, els d'Acció Catalana, oposem l'un extrem a l'altre, en un moviment pendular ric d'euritmia, per bé que vigorós i susceptible de totes les vitalitats més envitricollades. Això dona com a conseqüència quelcom que, amb evident manca de veritat, la qual no fretura exageració, algú apella inconsistència, com si la conseqüència no comandés sovint cercar el punt dolç com a final d'una llarga i amorosa peregrinació per les santes i castes giragoneses de qualsevol incansable l'berante. Però, bé podria un barroer comport, confonent el clar i català amb els engargossaments de les salvatgines en zel, esguerrar l'obra pacient de siderals corrents que engarlanden anys i milionades. La recta, correligionari i amic, no és la via més ràpida, segura ni conduent. Vostre, des d'aquest mansíssim i esponsorós reclau de la muntanya montsenyenca, Jaume Bofill i Mates

El senyor Modest Bonafè s'ha subscrit a La Vanguardia.

EN BERENGUER A LA PRESÓ

—Ola! Ja torno a ser aquí. Com estem de pollastreis!

EL BE A LA CIBELES

(Del nostre especialíssim envi- at.)

Madrid, 4.—Al teatre Fuen- carral fan una revista d'actua- litat, en la qual hi ha un sketch que cada nit té més èxit. Es tracta d'un diàleg entre dues persones (natural- ment). Són dos que festegen. Ell és català; ella, madrilenya. Ell cerca raons i excuses per a no haver-s'hi de casar. Aleshores, ella, que sap que ell és català, diu, amb la millor intenció d'aquest món: —Si no te casas, retiro el pedido. El públic, cada nit, rep el xisto amb una gran ovació. Visca la cordialitat? Visca!

El diputat Aragay, de l'Es- querra, està empiadíssim; tal com sona. És a dir, tal com no sona; perquè si ho diguéssim amb la paraula que ell empra, EL Be perdria el seu to distingit de costum. Fa tres dies que refila com un oriol i es nega tenaçment a afaitar-se ni netejar-se les ungles. Tota la seva persona reflecteix ira i malenconia de la més negra; la tinta xinesa de la malenconia. A més, es refusa a menjar aquelles llesques amanides amb oli i sal que tant li agraden. Sembla que de tot això en tenen la culpa els periodistes, començant pels redactors d'El Diario de Sesiones. L'Aragay està ben convençut que li volen mal. —Has vist?—es planja amb un íntim—és un condol. Jo prou m'afanyo a fer interrupcions, que tenen totes la seva

oportunitat; però ells, oïls, no me les reproduïxen: és un fàstic; ¿per això hem fet la República? Oh, i el pitjor és que els meus electors es pensaran que faig el drogo. Ja veus com em perjudiquen. —Bé, ¿i quines són aquelles interrupcions— respongué l'amic. —Crido: fraillazo!

El periodista Duch i Salvat encara va dient pertot arreu que Puig i Ferrater està neurastènic com una cabra navarresa. (Cuitem a tranquilitzar els nostres lectors: Puig i Ferrater frueix de bona salut mental, com veureu.) Tot es reduïx a una facècia de l'ineixaurible Costà i Déu. L'amable redactor de «Les Religioses» de La Veu, en arribar a Madrid, en temps de l'expedició Macià, va atalaiar-se de seguida d'una cosa: que en Puig i Ferrater sentia una antipatia irresistible envers en Duch i Salvat. Són coses involuntàries.

Immediatament va procurar ficar dintre el cap d'en Duch dues coses: que en Puig i Ferrater era un home molt influent i que el novel·lista-poeta sentia una gran simpatia envers en Duch. —Només—va afegir—que en Puig té un geni una mica especial; un xic soroll; cal que insistiu, que no el deixeu; no tingueu por de pesar-li: l'home és així... Per això en Duch i Salvat va dient mal d'en Puig. Perque, realment, a bona banda anava en Duch a donar llau- nes.

REUS L'etern alcalde accidental senyor Martí Bages pensa presentar la dimissió del seu càrrec d'accidental i quedar-se solament el d'alcalde. No pot negar-se que les modestes aspiracions de l'entra- nyable amic, han d'ésser força- sament ben vistes per la massa conscient. *** Fa molts mesos que no s'ha revelat cap únic veritable poeta del Camp. El germà Gassol que, en temps passats ho havia estat, ha estat nomenat poeta del camp i qui pugui. *** Tots els partits polítics estan d'acord pel nomenament d'alcalde de la ciutat. Cada u d'ells volen que el càrrec el tingui un dels seus i en aquest punt no hi ha la més mínima discrepància. Com que no hi pot haver quatre alcaldes sembla que es farà una mútua concessió a favor del senyor Cisquet Monan- nam. *** Borsa reusenca. — A les guixetes del «Banco de Reus de Descuentos y Préstamos» (més descuentos que préstamos) apareix diàriament una llista dels valors locals amb la signatura a la porta. EL BE NEGRE dona pels interessats accionistes a- quel·l extracte que no té mai oscil·lacions. Vegeu: Saixos-Pujols i vice-versa, 96'96 Nandus K. S. A., 150'30 Pils de Cristus et Cie., 31'09 Romeus et Julietes, 69'01 Vidu Porta Ulleres, 0'00 U. S. S. A., 0'00 Nopals, 4'00 Peixeres i Bols d'or, 1'80

Nota. — El Banc de Reus ha posat una sucursal a Aleanyic, nomenant director al senyor S. Torrell i Eulàlia.

IGUALADA Ací tenim una entitat bate- jada pel civil amb el nom de «Club Excursionista», que ha fet de tot menys excursionis- me. Abans de la guerra, els ho- mes del Club seguien les doc- trines del seu il·lustre amic en Francese Cambó i, quan ja es- taven a punt de donar un nom sincer a la casa, o sigui de ba- tejar-la per l'església, heus a- qui que esclatà la revolució i

se'ls ofegà el nom dintre la pi- ca. El cas és que ara, si hom s'honora visitant la casa, rep la impressió que realment allò és un autèntic Club Excursio- nista, els socis del qual es tro- ben constantment d'excursió, perquè... no s'hi veu ni la ca- ra d'un.

MANRESA Les dretes locals projecten una gran concentració per les primeres eleccions que es pre- sentin. No es playneran esfor- ços. Els carlins han promès po- sar-hi el «Seny». Els de la Lli- ga hi posaran el Coll... i Roca.

Correspondència

X. Z. Y. — Esperem aquells ninots.—Als peus de la senyo- ra. Be-moll. — Salut i perseve- rancia. Un que s'hi fixa. — Per «ir- regularitzar», no es va a la pre- sò. Ara, per dir que s'irregula- ritza, si que s'hi pot anar. El noi gran. — Ho hem en- senyat a en Pich i diu que és veritat. Copsar. — Ho vàrem rebre massa tard. Llístima! Prous. — Gràcies, germà. Volta Nits. — Si ja ha deixat d'actuar, no farem res. Ros. — Ha arribat tart. C. Segura. — Assabentats. 8-5-A. — (Martorell). No vo- lem, de cap manera, fer enfa- dar en Riera. A. G. C. — No tenim subs- cripció. Pel restant, adreci's a l'Administració. C. Pardo. — Passa a l'Admi- nistració. Anyell. — Evidentment. Us considerem de la casa. Margarita de Soler. — No tenim subscripció, però el pot tro- bar a Sampedor o a Manresa. La Colla.—Massa llarg. Salu- tacions als amics de Vilallonga. X. A.—Massa espiritual. Xiu Xius.—S'aprofitarà. Un federal. — Home, home! No és que us falti raó, però... Xirausiusplau.—Enternits. I si hi sou a temps, reiniciu! Duch.—Quan us en haguem publicat un, envieu-ne més. Masferrer.—Id. id. Cavalier Varona.—Id. id. Bolwà.—Id. id. ¿Us ha pro- vat, Madrid?

EL BE NEGRE davant les eleccions del 4 d'octubre

Les vinents eleccions del 4 d'octubre, donen origen a un gravíssim problema. Havent d'elegir la ciutat de Barcelona dos diputats i no podent l'elec- tor votar-ne més d'un, es tro- baran igualades les majories amb amb les minories: aleshores, ¿com es coneixerà qui és l'una i qui és l'altra? Heus a- qui el problema que a present barrina com un filaberquí el front dels nostres homes de l'Esquerra, els quals represen- ten les majories. —Es bo!—diuen ells—ens ex- posem a presentar un candidat per la majoria i que després re- sulti que la gent es pensa que ha sortit per la minoria.

No obstant, en Pere Comes ha trobat una solució que, per força havia de plaure. Ocupar la majoria i la minoria, presen- tant dos candidats. El Directori del partit, fidel a la seva norma de valdre's de la «Ley de sargentos», només hi va posar una condició: els candidats havien d'ésser mili- tars.

I en Comes va respondre: —Ja els tinc: el comandant Farràs i el capità Medrano. —Pet—va exclamar el germà Ventura, recent arribat del Camp de Tarragona, per cert, treient-se una pinta de la but- xaca i pentinant-se els llargs ca- bel·ls de dos en dos, com la folk- lòrica i cabelluda «Dama d'Ara- gó».

Pet, doncs, Però, tant bon punt van ésser innovats els se- nyors Farràs i Medrano, que va començar una lluita primer sor- da, després muda, després coi- xa i a l'últim descarada: tant el comandant, com el capità vo- lien anar per majories i cap dels dos consentia a donar-se.

—Cudresse—bramulava el co- mandant Farràs—cudresse; yo soy más que usted. —No me puedo cuadrar—res- ponia l'altre—; que soy del Circulo militar: y ya sabe usted que es imposible la cuadra- tura del circulo. —Pues, si es del Circulo, cir- cule; eso es, mórchese y depri- sita.

I, així, s'estaven com a gat i gos tot el dia, fins que el partit va haver de decidir que seria el comandant aquell qui aniria per les minories; la raó és natu- ralíssima: el senyor Farràs és català. L'Esquerra, doncs, està ja decidida i organitzada, de sota mà, actes de propaganda. L'al- tre dia en Roc Boronat va donar una conferència secreta en

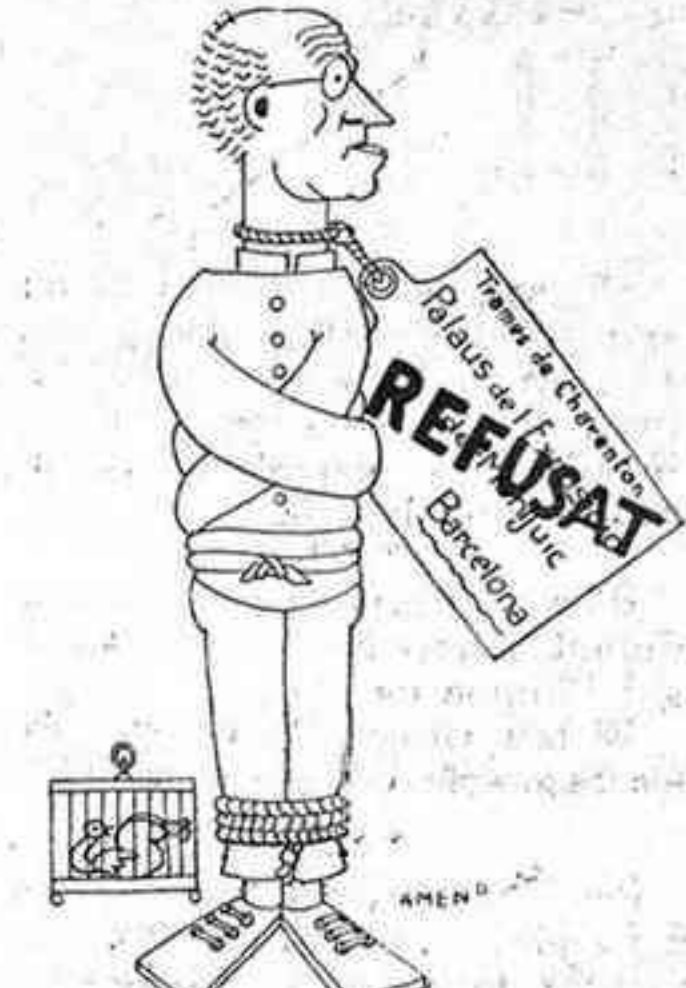
un edifici públic. Demà passat, parlarà per signes en Trabal, davant d'una associació de sords-muts que té bastants vots. En fi, tot està aparellat per ca- minar a l'obtenció d'un èxit. Però potser no comptaven que EL BE els sortiria al pas amb un nom ple-curull de prestigi: Ramon Pociello i Forradellas. De moment potser el lector fa- rà una rialleta de desconfiança i li passarà per l'ànima un cor- rent fred d'escepticisme. Però canviarà d'opinió de seguida, te- nint present que en Pociello es presentarà a la vegada per les majories i, per les minories, i entre els vots d'una i altra ban- da, molt serà que no surti.

A més, tenim organitzada se- riosament la compra de vots. Hem pres al nostre servei un radical penedit que va molt a l'hora. Des del moment podem assegurar que s'admeten ofer- tes fins a tres pessetes cadas- cun; per quantitats més grans, farem capmosos. Hem donat el crit d'alerta. Que no sigui endebades, com tan sovint.

Les enquestes d'EL BE NEGRE

¿Com vestirà aquest hivern Henri Oger?

Un dels «nou barons de la fama» es deia Oger. Potser era l'avantpassat de M. Henri Oger. Qui sap; però nosaltres no es- tem gaire forts en heràldica ni en genealogia. En tot cas, el senyor Henri Oger, no és pas un guerrer cobert de ferro, com

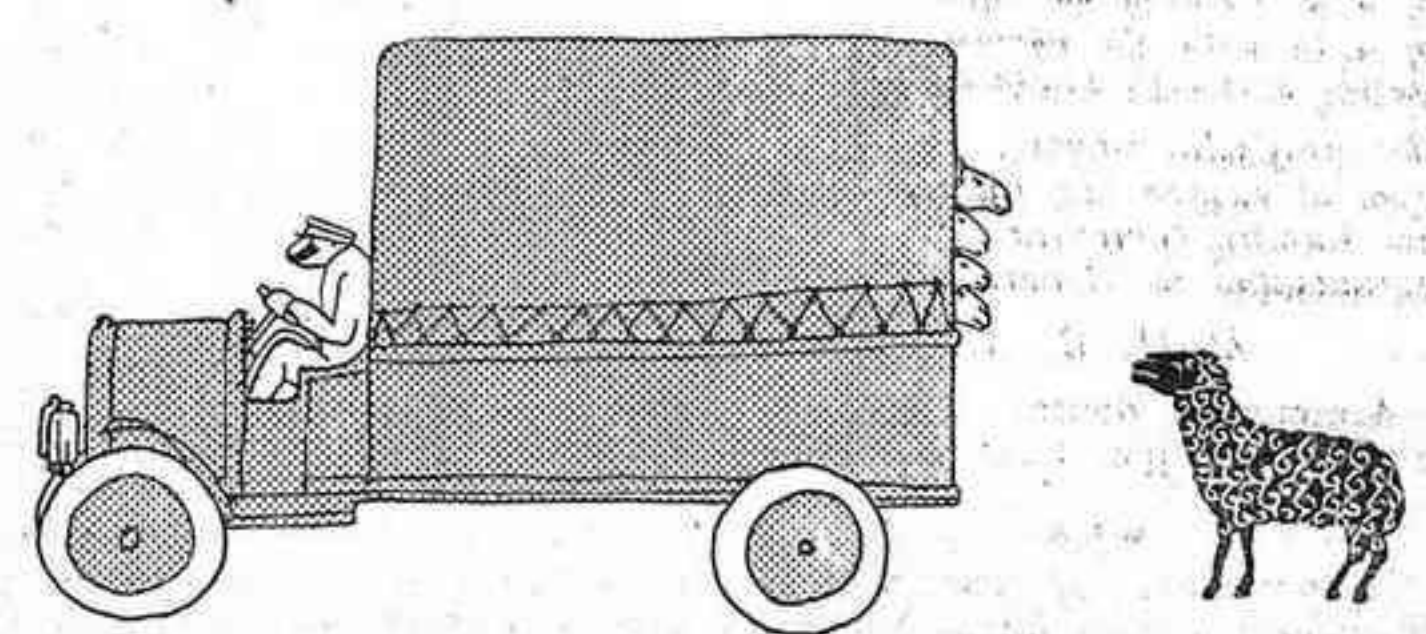
el seu avi, sinó més aviat, se- gons diuen els seus íntims, un pacifista revestit de llana; car Henri Oger és un xiquet in- sistent i enderiat en la seva idea de convertir Barcelona en la capi- tal de la pau. Sembla que l'a- cudit de venir-nos a veure és degut a que s'havia assabenta- tat del lema del somnent: «Pau, pau i sempre pau.» —Sempre pau?... doncs, aci em tenui; hi hagi pau!

Feta la presentació del per- sonatge, només ens resta dir que EL BE ha fet una enques- ta al voltant de la indumentà- ria que M. Henri Oger portarà aquest hivern; fins ara duu un uniforme impecable de tela blanca, encongada per les bu- gades, que cobreix la nuesa ab- soluta del seu cos; és a dir, que roman en íntim contacte amb el cutis del pacifista.

Però aquest hivern—car el tindrem tot l'hivern—, ¿com anirà guarnit? Entre les respostes rebudes, que són moltes, hem triat com a millor, aquest dibuix. Ara, que tenim per que el pacifista no ens deixarà en pau.

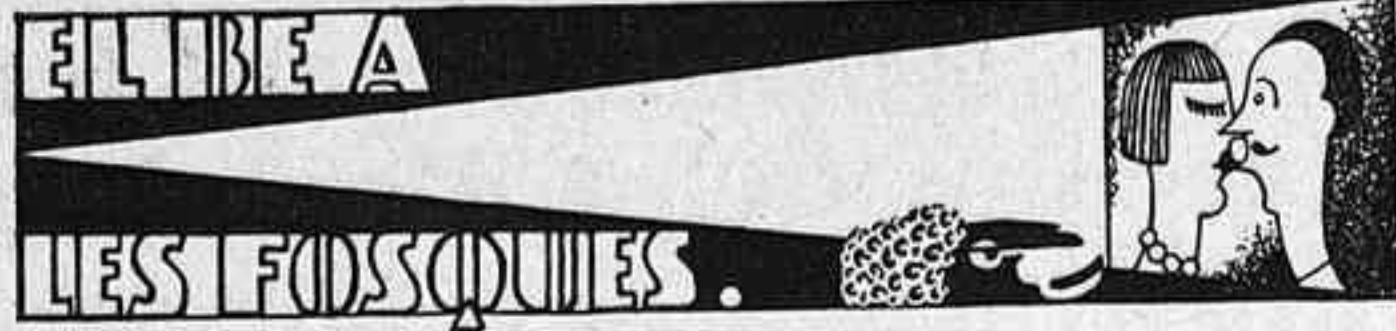
D'ençà que l'Ortega i Gasset ha demostrat que no hi havia hagut tal Revolució, a «l a Publí» tor- nen a començar de sentir-se revolucionaris.

ELS BENS MUNICIPALS

—Encara vas a peu, BE NEGRE, desgracia! Nosaltres, com els regidors, ja anem en coixe.

Els empresaris estan molt esverats perquè sembla que els programes que les cases presenten per la pròxima temporada encara són més dolents que els de la temporada anterior.

Aquesta Associació no té estatuts, ni president, ni local social, ni junta directiva, ni bandera, ni conserge. La Lliga del C'est idiot! és una mena de maçoneria cinematogràfica, els membres de la qual es dediquen a fer una super-censura dels films.

Mentrestant, els altres diaris diuen coses com aquesta: «Aun Harding le encantan el tenis, los raviolos, pintar muebles, dormir mucho, los gatos, los naipes... y el nombre de Juana! También le gusta escuchar las cornetas de las bandas de los regimientos.»

Els membres de la Lliga del C'est idiot! han d'ésser: Primer.—Intelligents. Segon.—Soters o vidus. No poden ésser: Primer.—Acomodadors. Segon.—Crítics cinematogràfics.

El fragment anterior és de La Vanguardia, igualment que els que segueixen: «Sabia usted que hay perros policías, cuyo ladrido es perfecto, que han ganado hasta doscientos dólares al día trabajando en películas? Que Rochelle Hudson, estrella de la Radio, nació en Clasmore, Oklahoma, ciudad nativa del chispeante Will Rogers?»

Tot de broma en broma, l'Associació del C'est idiot! ha arribat a sembrar el pànic entre les empreses cinematogràfiques. Es, com si diguéssim, l'acció directa de la crítica.

Modes per aquest hivern: Les sotanes curtes; les calces, llargues i folgades; la teula, justa i decantada; el manteu, reduït, i la major dona, rabassuda i amb bigotis.

L'Associació del C'est idiot! s'imposa. Fem-la? S'accepten idees i suggeriments.

Els nostres col·laboradors

El conegut home públic «Articles Numerats» ens va trametre, fa dies, una lletra que, tal com sol passar amb el noranta-nou per cent d'originals que rebem, va anar al covet. El senyor «Articles Numerats» se'n ha enfadat i ara ens remet una altra lletra que aquesta sí que no tenim més remei que publicar-la. Diu així:

«Senyor BE NEGRE: «La Numeració és una cosa; la resistència moral dels homes està per damunt del vèrtex centrígraf de la numeració. Aquest axioma és irrefutable. «Jo, amb la gorra posada, sóc numeració, ciència pura del logaritme humanitzat. «Amb la gorra tret, sóc Josep Cardona Olivé, fill de Pont d'Armentera. «Doncs bé, amic BE: ni amb la gorra posada, ni amb la gorra tret—doble personalitat ja definida—, no he pogut trobar raons que abonin la teva novíssima teoria de quedar-te un original que no és teu i en el qual s'aclareixen qüestions de caràcter internacional. «Tu, com si es tractés d'una bugadera rebentada, has fet córrer que jo estava enredat en l'afer del cardinal Segura. «Jo he demostrat que això no és cert. «Tu, en lloc de donar-me dret de defensa, t'has quedat amb l'original entre potes i has fet el mec d'una manera gens correcta. «Això no està bé, BE. Dubto que cap dels teus companys de ramat aprovi semblant conducta. «Ara jo, recordant a Melquiades Alvarez, podria dir-te: «—Ésser o no ésser. That is the question. «Més clar: o em dones l'original o s'armarà una mà de màstegs que ni Déu hi arribarà a temps. «En fi, BE: ets indigne d'aquell altre germà teu que fou company del Baptista, quan encara no fumava. «Jo sóc un home, numerat, però un home. «Tu ets un BE, indigne d'altra numeració que la del ferro. «Articles Numerats. «6-9-31.»

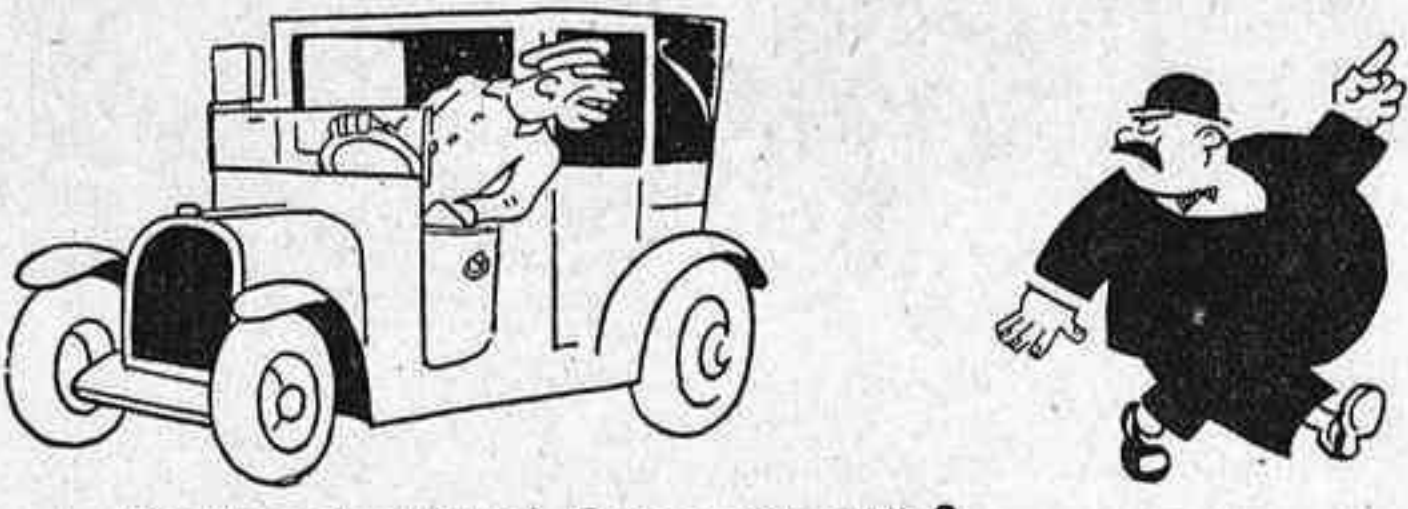
favor de «La Prensa Católica» i té fil directe amb els diaris del Nord. Enguany les collectes són molt magres; ja ho confessa el Legionario d'una manera ingènua: «La colecta del día de San Pedro a favor de la Buena Prensa verificóse en nuestro Santuario, como en las demás iglesias de Madrid, con el mínimo de preparación, ya que para otra cosa no favorecía mucho el ambiente...» Que en té de raó, El Legionario!

«Tu, com si es tractés d'una bugadera rebentada, has fet córrer que jo estava enredat en l'afer del cardinal Segura. «Jo he demostrat que això no és cert. «Tu, en lloc de donar-me dret de defensa, t'has quedat amb l'original entre potes i has fet el mec d'una manera gens correcta. «Això no està bé, BE. Dubto que cap dels teus companys de ramat aprovi semblant conducta. «Ara jo, recordant a Melquiades Alvarez, podria dir-te: «—Ésser o no ésser. That is the question. «Més clar: o em dones l'original o s'armarà una mà de màstegs que ni Déu hi arribarà a temps. «En fi, BE: ets indigne d'aquell altre germà teu que fou company del Baptista, quan encara no fumava. «Jo sóc un home, numerat, però un home. «Tu ets un BE, indigne d'altra numeració que la del ferro. «Articles Numerats. «6-9-31.»

«Tu, com si es tractés d'una bugadera rebentada, has fet córrer que jo estava enredat en l'afer del cardinal Segura. «Jo he demostrat que això no és cert. «Tu, en lloc de donar-me dret de defensa, t'has quedat amb l'original entre potes i has fet el mec d'una manera gens correcta. «Això no està bé, BE. Dubto que cap dels teus companys de ramat aprovi semblant conducta. «Ara jo, recordant a Melquiades Alvarez, podria dir-te: «—Ésser o no ésser. That is the question. «Més clar: o em dones l'original o s'armarà una mà de màstegs que ni Déu hi arribarà a temps. «En fi, BE: ets indigne d'aquell altre germà teu que fou company del Baptista, quan encara no fumava. «Jo sóc un home, numerat, però un home. «Tu ets un BE, indigne d'altra numeració que la del ferro. «Articles Numerats. «6-9-31.»

«Tu, com si es tractés d'una bugadera rebentada, has fet córrer que jo estava enredat en l'afer del cardinal Segura. «Jo he demostrat que això no és cert. «Tu, en lloc de donar-me dret de defensa, t'has quedat amb l'original entre potes i has fet el mec d'una manera gens correcta. «Això no està bé, BE. Dubto que cap dels teus companys de ramat aprovi semblant conducta. «Ara jo, recordant a Melquiades Alvarez, podria dir-te: «—Ésser o no ésser. That is the question. «Més clar: o em dones l'original o s'armarà una mà de màstegs que ni Déu hi arribarà a temps. «En fi, BE: ets indigne d'aquell altre germà teu que fou company del Baptista, quan encara no fumava. «Jo sóc un home, numerat, però un home. «Tu ets un BE, indigne d'altra numeració que la del ferro. «Articles Numerats. «6-9-31.»

INFELIÇ DEL QUE NEIX TAXISTA

—Són tres cinquant! Que no em paga? —Pot estar ben content que no l'atraqui.

A LA LLIGA... DE NACIONS HI CAP TOTHOM

En Lerroux canvia de Paral·lel i s'enfila al paral·lel de Ginebra

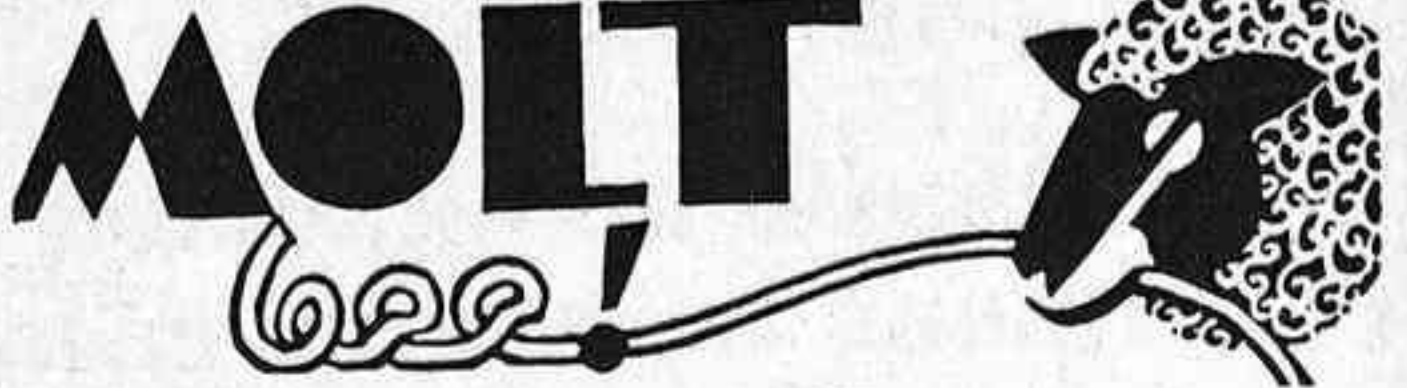
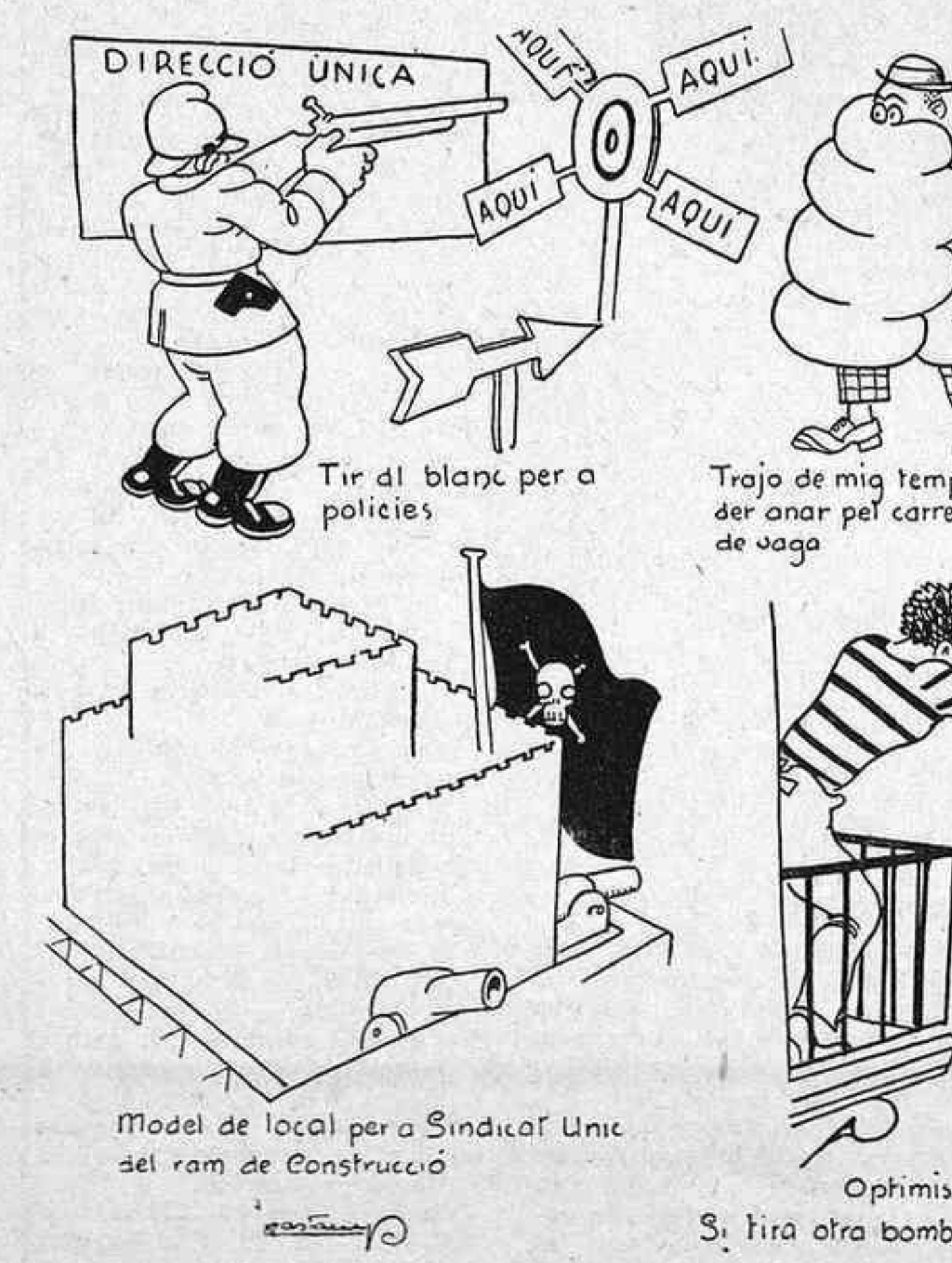
L'arribada a Ginebra de don Alexandre Lerroux, que venia a posar-se a la disposició del càrrec de president de l'Assemblea de la Lliga de les Nacions, va causar enorme sensació entre quatre o cinc persones que la presenciaren. Sobretot es meravellaven del lluit seguit del ministre. Lluit, nombros i Vallescà. El nombre dels admiradors, restava ofegat sota la massa dels admirats.

Aquests oren, senzillament, admirables. Pujaven a una vintena entre delegats sencers, delegats a mitges, secretaris i secretaris de secretaris. Hi havia tota la fauna, i àdhuc la flora, en la persona de la ciutadana divutada senyoreta Campoamor, poncella del verger de la política. La fauna es veia representada per:

- a) Parlamentaris i diplomàtics nous de trinxera: collita republicana. b) Generals de terra i de mar, naturalment anteriors al 14 d'abril. c) Funcionaris de la carretera; ben ensinistrats i doctes a tots els amos. d) Un enviat especial de l'agència Fabra; aquest individu va arribar carregat amb un gran bombo amb platerets i maneta.

Per torna—gran novetat en les delegacions espanyoles—venien a més, dos agents madrilenys, habilitats amb les insígnies característiques de la secreta. Absència d'armilla, presència de bastó, bigoti negre i sabates rosses. Per acabar-ho d'adobar, cap d'ells dos no parla ni entén un borrall de francès. Totes les investigacions policíques que han de dur a terme, no poden consultar-les a ningú més que al ministre o als del brillant séquit. Aquest detall indica prou clarament que tenen la missió de guardar les espalles de l'Alexandre. Nom dels interessats: l'un Eladio Sánchez Moreno, i Elpidio Moreno Sánchez, l'altre. Perfecte.

DELS DIES OPTIMISTES

Bové-Torné. Vostès no coneixien la companyia Bové-Torné? No? La formaven, com el seu mateix nom indica, la senyora Bové i el senyor Torné.

Doncs bé: ara, la senyora Bové ha plantat al senyor Torné i ingressa a la companyia ca'Alana del Novetats. El senyor Torné plora desesperadament: «Ja torné... rà—diu entre sanglots.»

A Sitges no curaran mai. Després d'haver «estrenat» a Ibsen, d'aixecar un monument al Greco i de tenir com a veí el nen Utrillo, ara se'ns despenegen amb una comèdia que a l'any 1926 era de vanguardia, i que a hores d'ara deu ésser de Noticiero, i encara gracies.

Hem alludat l'obra Caps de recanvi, estrenada dijous passat al Teatre Prado. Nosaltres no hem vist l'obra, però no per això deixarem de dir-ne mal. Per començar — i per acabar — ens fixarem amb part del repartiment que publicaren els programes. Deia així:

El Pagès, Ferran Bassols. La Pàgesa, Conxa Jacas de Bassols. Un burgès, Ferran Bassols. El seu fill, Claudi Bassols. Un esportiu, J. M. Bassols. Una esportiva, Conxa Jacas de Bassols.

Per on es demostra que els funestos exemples del xiraupalaisme han fet forat en les millors famílies. Un actor gran malparla, com de costum, del seu germà, que és un gran actor. «Quina pinta!—diu—. No té cor. Fora de l'escenari, no més va plorar el dia que se li va morir el gos. Moriren el pare i la mare, i... res! Pausa. Un glopet de carajillo, i:

«Padre Ripalda». A les preguntes del reporter, només va contestar: «Religió, religión: mucha religión: España será religiosa o no será!»

(Fragment del text taquígrafic del discurs del senyor Lerroux a la sessió inaugural de l'Assemblea de la S. D. N.). «Messieurs et camarades: Che sui segur que tous travaillerons pur la Pé. La Pé, la Pé; c'est un grand histoire! Pur la Pé on fet la guerre!» (aplaudiments). «Mais moi; che ne la faré Mamé cete guerre fratricide; ni vus ne la feré. Il fot allumer la flam de la Pé pur le quatre cotés. Prechez, actuez, incendiez! Otez le vel aux menonges des antipacifistes et les elevés a la categorie de mauvés frères!...»

—De gossos, en venen els gitans de la Rambla. Però, de pures i mares, ¿que en venen els gitans de la Rambla?

El senyor Gastó A. (Ah!) Mantua es presentà al despatx de l'empresa del Romea. «Porto quatre obres—diu—. Quina volem? —Són totes bones? —N'hi han tres que sí, i una que no. —Doncs, vinga aquesta. En faran cent representacions, ja els ho direm.»

La vida por sí, es relativamente tranquila, si no la agitan los vientos que forman las tormentas. No cal ni dir que aquest paràgraf és degut a la ploma fecunda, honrada i caçadora del senyor Bernat i Duran. Forma part de la crítica que dedica a l'obra de Discépolo, Amanda y Eduardo, a través de la qual insisteix:

«...la vida hubiera sido llevadera y honrada a no verse combatida por el viento de la miseria. Ese viento hace que Amanda... «Al viento de la miseria, que arrojó a esa mujer... Ves per on, el senyor Duran i Bernat se'n llança de ple a la meteorologia. Bon vent!...»

En Domènec Pallerola ha menjat «llomillo».

En Vachier, per berenar, pren badella/amb pèsols.

A fi d'evitar les molèsties que l'excés de popularitat ocasiona, els tres germans Xirau Palau han decidit extrafer llur nom, alterant solament l'ordre de les lletres.

El gran es dirà: Xapau Rilau, o bé Parau Xilau, o bé Ripau Xalau, o bé Paxau Lirau. El mitjà es dirà: Pauà Rauli, o bé Xauli Rauli, o bé Pauri Lauà, o bé Rauli Pauli. El més petit es dirà, senzillament, Ubaldo.

El senyor Quicu Maspons i Anglasell ha tornat de La Haia. Ell opina que els holandesos en diuen Der Haag, però ningú no s'ho vol creure.

Don Ramon Rucabado va cada cap-al-tard a casa la Pauleta Pàmies, carrer de Sant Pau, a què li posin tres balls.

En Cambó, a l'Adriàtic, està aprenent de nedar amb carbases. Les carbases són en Puig i Cadafalch i en Vallès i Puja-a-qui-dalts.

El senyor Cabré ens assabenta que l'aldarull que va promoure l'altre dia a la sessió de l'AJuntament, és degut a què ell creia que el monument que es vol aixecar a Montjuic havia d'ésser el d'en Viçenç Ferrer, el conegut adroguer de la Plaça de Catalunya.

Un dels anarcosindicalistes que hi ha detinguts al «Dédalo» ha estat interrogat sobre les raons que l'han impulsat a disparar contra la força pública. «Era per a ensenyar-los a viure—els ha respost seriósment el Faiòmetro.»

Mr. Henry Oger diu que ara més que mai, vol fer de Barcelona la ciutat de la Pau. «No admetré que ningú em barri la ruta. Tinc adeptes suficients per abatre els meus enemics, i caigui qui caigui, rebi qui rebi, mal costi això una guerra civil, la Ciutat de la Pau es farà, pesi als mateixos barcelonins.»